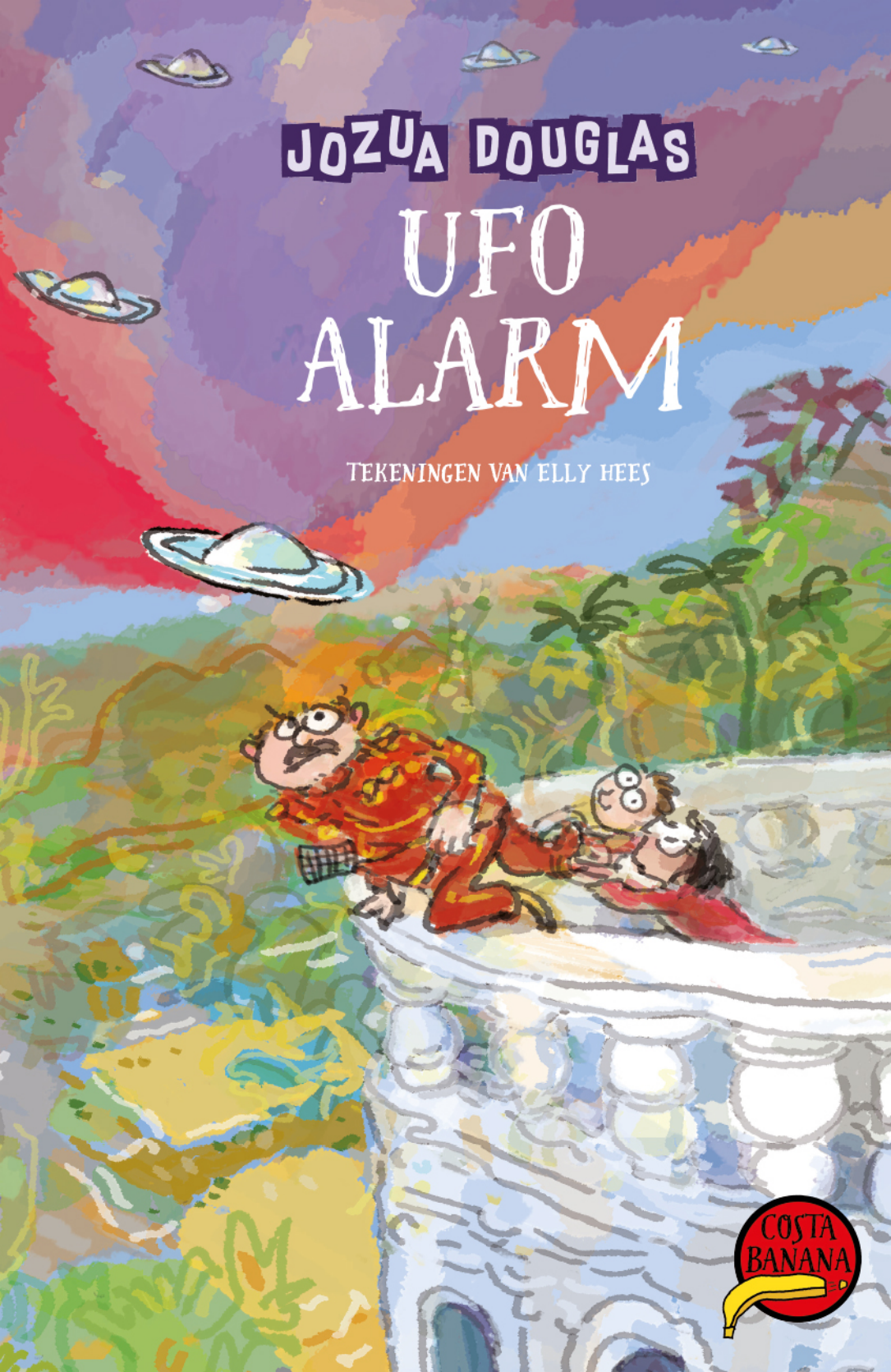

JOZUA DOUGLAS

UFO ALARM

TEKENINGEN VAN ELLY HEES

Aantal inwoners: 6.250.545

Taal: Spaans

Hoofdstad: San Fernando

Munt: Costa Banaanse dollar

Nationale feestdag: 7 juli Florabella-dag

Costa Banana is een klein tropisch landje in Centraal-Amerika. Het is er altijd warm en er valt veel regen. Het noordelijke deel is bedekt met ondoordringbaar oerwoud. In het zuiden vind je zonnige palmstranden en grote bananenplantages.

BANANA GOLF

PABLO FERNANDO

is president van Costa Banana.

Hij is er helemaal in zijn eentje de baas en verzint de gekste wetten.

FLORABELLA

is de vrouw van Pablo Fernando.

Ze is de mooiste vrouw van Costa Banana, maar toch vindt ze zichzelf ontzettend lelijk.

ROSA EN FICO

Rosa en Fico zijn de kinderen van de president. Fico is het

lievelingetje van zijn vader. Hij wordt

later de nieuwe president en mag nu alvast wetten verzinnen. Rosa zou ook wel president willen worden, maar haar vader vindt dat niets voor meisjes. Rosa weet alles van spionage.

HOOFDSTUK 0 DE RAKET

De knalgele raket stond te glinsteren in de zon. Hij was reusachtig. Op de zijkant was het gezicht van Pablo Fernando geschilderd.

De president glom van trots. ‘Wat vind je ervan?’ vroeg hij aan zijn zoon.

‘Vet,’ zei Fico.

Ze zaten in een grote zaal vol computers. Tientallen mensen starden naar hun schermen. Mannen en vrouwen liepen zenuwachtig heen en weer. Het gonsde van de stemmen.

Over een kwartier was het zover. Dan zou de president van Costa Banana zijn gloednieuwe raket lanceren.

De raket was te zien op een groot scherm, voor in de zaal. Hij stond in een dampende witte wolk naast een enorme lanceertoren.

‘Het is de duurste raket ooit,’ zei de president. ‘En hij vliegt volledig automatisch.’

‘Waarom gaan we eigenlijk niet zelf?’ vroeg Fico.

De president keek zijn zoon met grote ogen aan.

‘Hoe bedoel je?’

‘De ruimte in,’ antwoordde Fico. ‘Lijkt mij wel lachen. Misschien komen we wel aliens tegen.’

‘Je bedoelt dat wij met zo’n raket...’

‘Waarom niet? Hij vliegt toch automatisch?’

Er verscheen een glimlach op het gezicht van de president. ‘Je bent briljant, zoon. De volgende keer gaan wij met die raket de ruimte in.’

Hij dacht even na en ging toen enthousiast verder: ‘Dat is uniek! Geen enkele andere president heeft dat ooit gedaan. De meesten zijn gewoon laf. Die laten anderen voor hen gaan. Maar wij niet. Wij gaan mooi zelf. We worden helden, Fico. En wat zal Max jaloers zijn!’

Max Romero was de president van het buurland Costa Kanaria. Hij was de grote vijand van Pablo Fernando. Ze hadden ruzie over bijna alles.

Over wie er de baas was van de maan. Over wie mens-erger-je-niet had uitgevonden. En over een paar onbewoonde eilandjes.

Pablo wilde maar wat graag groter en sterker en stoerder zijn dan zijn vijand Max.

Hij had ooit een boek geschreven: *Pablo's World Records*. Daarin stonden al zijn wereldrecords. Het waren bijzondere prestaties:

- Pablo had een puddingbroodje van 74 meter gebakken.
- Hij had in zijn eentje een sigaar van 82 meter opgerookt.
- Hij kon 37 koekenpannen oprollen in één minuut.
- Hij kon jongleren met zeven draaiende kettingzagen.
- En hij kon 25 kilometer aan één stuk moonwalken.

Niet lang daarna kwam Max Romero met zijn eigen boek vol wereldrecords: *Max World Records*. Allemaal net iets groter, mooier en indrukwekkender dan die van Pablo.

De president sloeg zijn arm om zijn zoon heen. 'Max Romero is nog nooit in de ruimte geweest. Wat zal hij balen als hij mij ziet.'

'Meneer de president?' Het was de vluchtleider. Hij friemelde zenuwachtig aan zijn stropdas. 'De Pablo 9 is klaar voor lancering.'

'Mooi,' zei de president. Hij wreef in zijn handen en keek gretig naar de rode knop voor zich op het bureau.

Hij wilde al drukken, maar toen zei de vluchtleider: 'Wacht even, Grote Raketgeleerde. We moeten eerst nog aftellen.'

Er klonk een stem door de speakers: 'Tien, negen, acht...'

De president staarde verwachtingsvol naar de raket op het grote scherm.

In het laadruim zat een kolossale Pablo-pop. Zodra de raket de ruimte bereikte, werd de pop weggeschoten in een baan om de zon.

Duizenden jaren zou de pop in de ruimte blijven zweven. Misschien zelfs wel honderdduizend jaar, of een miljoen.

'...drie, twee, een.'

Pablo glimlachte. 'Gaan met die banaan,' riep hij. En toen drukte hij op de rode knop.

Er klonk een machtig gebrul. Uit de motoren kwam een zee van vuur. Grote witte wolken dampten rond de raket.

En toen ging het gevaarte de lucht in. Eerst langzaam, maar daarna steeds sneller. Hoger en hoger. Met een lange staart van vuur achter zich aan.

De president hield zijn lippen stijf op elkaar geperst en staarde naar de raket die steeds kleiner werd.

De mensen in de zaal begonnen te juichen en te klappen.

'Gefeliciteerd, Meester van het Heelal,' zei de vluchtleider. 'Het is u weer gelukt.'

HOOFDSTUK 1

DE UFO

Voorzichtig deed Fico de deurklink omlaag. Hij duwde de deur open en glipte naar binnen.

Op zijn tenen sloop hij door de salon.

Het was stil. Het hele paleis lag rustig te slapen. Hij hoorde alleen het zachte getik van de grote staande Fernando-klok.

Aan de andere kant van de salon zag hij de schim van de reusachtige kerstboom. Lagen de pakjes er al?

Hij tuurde in het donker, maar zag niets, dus liep hij zachtjes naar de boom.

Wat zou hij dit jaar krijgen? Tot nu toe had hij altijd gekregen wat hij wilde.

- Een formule 1-raceteam.
- Een echte maanlander.
- Een dinoskelet op ware grootte.
- Een vliegdekschip.
- En een kinderboekenschrijver (die alles opschreef wat hij maar wilde).

Dit jaar had hij een alien gevraagd. Een buitenaards wezen. Een superslimme, die al zijn huiswerk kon maken.

Rosa had gezegd dat als er al superslimme aliens bestonden, ze zich heus niet door de Kerstman lieten vangen.

Maar daar geloofde Fico niets van. De Kerstman kon alles.

Fico was bij de boom gekomen. Hij zuchtte. Er lag nog niets. De Kerstman was nog niet geweest.

Zou hij op hem blijven wachten?

Op dat moment werd zijn aandacht getrokken door een lichtje dat voor het raam zweefde.

Was dat de Kerstman?

Of was het een vuurvliegje?

Het lichtje hing even stil in de lucht en verdween toen weer in het donker.

Opgewonden rende Fico naar het raam. Hij hield zijn adem in en tuurde met samengeknepen ogen naar buiten.

Het was volle maan. De paleistuin baadde in helder blauwachtig maanlicht, dat weerspiegeld werd in de paleisvijver.

Fico's mond viel open van verbazing. Hij knipperde met zijn ogen. Wat hij daar zag had hij nooit eerder gezien.

Het was niet de Kerstman. En het was ook geen vuurvliegje.

Op ongeveer vijf meter van het raam zweefde een ufo. Hij was vrij klein, niet groter dan een panenkoek. Het was een ronde, platte schijf met lichtjes

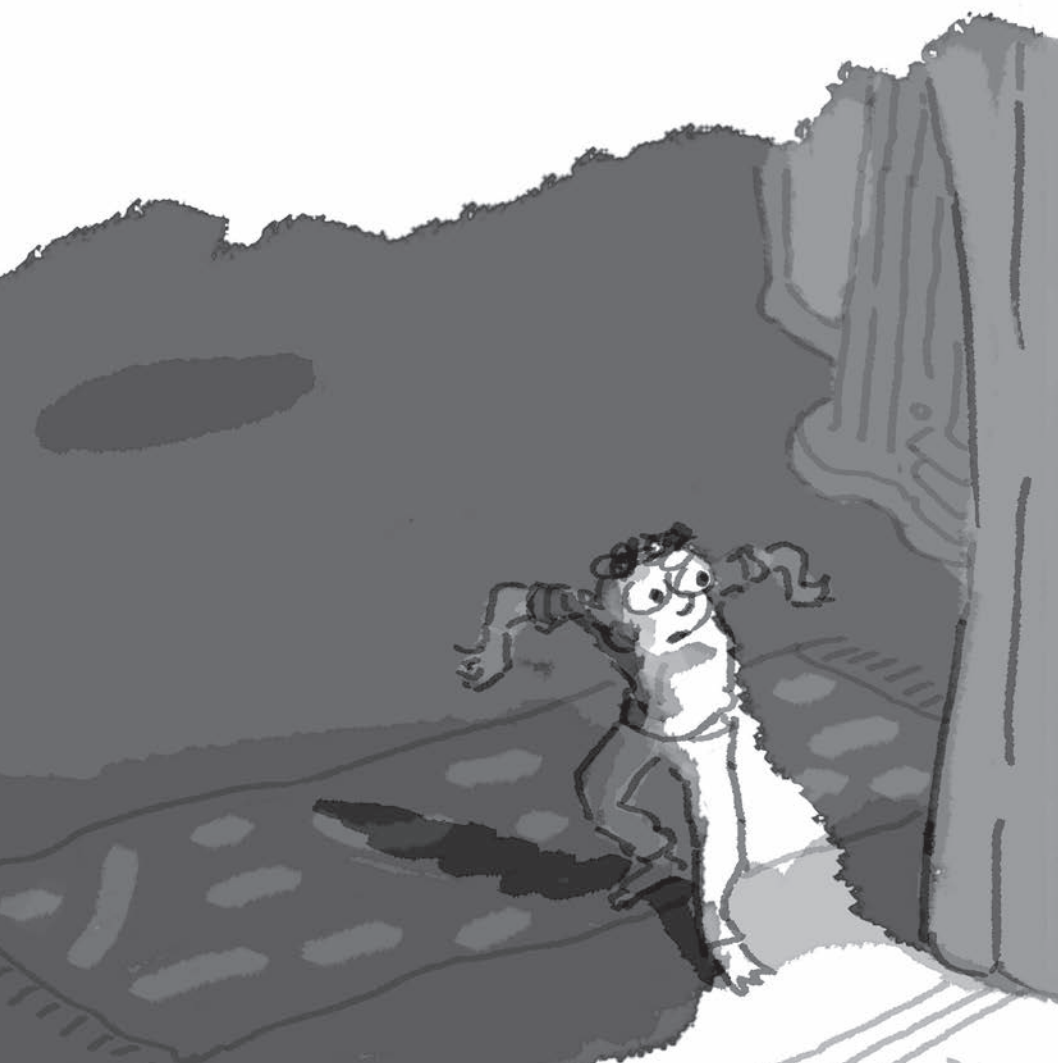
langs de randen. Op de voorkant zat iets wat op een camera leek die Fico rustig opnam.

De ufo hing roerloos in de lucht. Het leek of de tijd stilstond. Fico staaarde gehypnotiseerd naar het wonderlijke voertuig, tot het plotseling omhoogschoot en in de donkere sterrenlucht verdween.

Fico wreef in zijn ogen.

Was dit een droom?

Hij kneep in zijn neus. Au! Dat deed pijn. Nee, hij had het niet gedroomd. Hij had echt een ufo gezien.

Snel draaide hij zich om en holde de salon uit, de gang op. Daarna vloog hij de trap op en rende nog een gang door, tot hij bij de slaapkamer van zijn zus kwam.

Zonder aarzelen stormde hij naar binnen en deed het licht aan.

‘Rosa!’ siste hij. Hij liep naar haar bed en trok wild aan haar arm.

Zijn zus deed haar ogen open. ‘Wa-wat-is-er?’ Ze keek haar broertje slaperig aan.

‘Ik heb een ufo gezien.’ Fico hijgde nog van het rennen. ‘In de tuin.’

Rosa keek op haar wekker. ‘Rot op. Het is midden in de nacht.’

‘Het is echt waar,’ zei Fico. ‘Ik was in de salon. En toen zag ik buiten opeens een lichtje.’

Rosa trok de dekens over haar hoofd. ‘Leuk voor je.’

‘Hij was heel klein. Ongeveer zo groot als een pannenkoek.’

‘Doei,’ zei Rosa.

‘Misschien zijn het piepkleine aliens,’ ging Fico opgewonden verder. ‘Van een piepkleine kabouterplaneet.’

‘Je hebt het vast gedroomd,’ zei Rosa vanonder haar dekens. ‘Ga slapen. Morgen is het kerst.’

‘Misschien is de Kerstman stiekem een alien,’ zei Fico. ‘Misschien brengt hij cadeautjes met een ruimteschip.’

‘De Kerstman bestaat niet,’ zei Rosa. ‘En vliegende pannenkoeken ook niet. En nou wegwezen.’

‘Wat is hier aan de hand?’

In de deuropening stond de president. Hij droeg een gestreepte pyjama met een heleboel medailles. Die droeg hij altijd. Zelfs als hij in bed lag.

‘Ik zag een ufo,’ zei Fico.

Zijn vader keek hem verbaasd aan. ‘Een ufo? Waar?’

‘In de tuin.’ Fico liep de gang op en trok zijn vader aan zijn hand met zich mee.

‘Ze hebben natuurlijk mijn raket gezien,’ zei de president terwijl ze naar de salon liepen. ‘En de pop die in de ruimte zweeft.’

‘Het was een superklein ufoetje,’ ging Fico verder. ‘Zo groot als een pannenkoek.’

Pablo’s wenkbrauwen gingen omhoog.

‘Ik denk dat het piepkleine aliens zijn van een piepkleine planeet,’ zei Fico. ‘Als we daar op bezoek gaan, zijn we reuzen.’

De president glimlachte. Hij was een klein mannetje. Anderhalve meter was hij. Als je hem van een afstandje zag, zou hij zo een kind uit groep 7 kunnen zijn. En daar baalde hij van. En daarom wilde hij dolgraag een planeet bezoeken waar hij een keer een reus was.

Ze liepen door de salon naar het raam waardoor Fico de ufo had gezien. Maar er was niets meer te zien.

www.defonteinkinderboeken.nl

www.jozuadouglas.com

© 2019 Jozua Douglas

© 2019 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4907 8 (e-book 978 90 261 4908 5)

NUR 283